

Arrest

**nr. 184 876 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2016 waarin wordt vastgesteld dat geen aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in de periode 2004 – 2012 verscheidene malen aangetroffen op het Belgisch grondgebied. In voormelde periode maakte hij gebruik van een valse naam en werd hij verscheidene malen veroordeeld wegens het plegen van strafbare feiten.

1.2. Op 31 januari 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugwijzing. Deze beslissing werd verzoeker op 6 februari 2012 ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker diende onder zijn echte identiteit op 16 april 2013, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.4. Op 3 februari 2014 kwam verzoeker, in het bezit van zijn paspoort en F-kaart, aan op de luchthaven te Zaventem met een vlucht uit Marokko. Door de met de grenscontrole belaste autoriteiten werd vastgesteld dat verzoeker onder een andere identiteit het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot terugwijzing.

1.5. Daarop nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 3 februari 2014 een beslissing tot terugdrijving. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 118 652 van 10 februari 2014

1.5. Bij schrijven van 2 maart 2016 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van de burger van de Unie. Deze aanvraag werd beantwoord met een beslissing van 23 februari 2016, aan verzoeker betekend op 11 augustus 2016. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Betreft:
[...]*

U maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit dd. 31.01.2012 omwille van inbreuken op de openbare orde dat u betekend werd dd. 26.02.2012.

U kunt de opheffing van dit Ministerieel Besluit vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaatsvonden na de datum van die beslissing, In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats In het buitenland.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt ingediend, moet u gevolg geven aan het inreisverbod, u betekend dd 26.02.2012 waarvan u de opheffing kunt vragen In het buitenland.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de *“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending artikel 8 EVRM; schending van artikel 40 ter en 62 van de Vreemdelingenwet.”*

Het wordt uiteengezet als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. *Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art.8 EVRM; schending van art. 40 ter en 62 Vw.*

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De Staatssecretaris stelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit van 31 januari 2012 dat aan verzoeker werd betekend op 26 februari 2012.

Verzoeker vraagt de vestiging in België aan o.b.v. zijn kind, dat in België geboren is en de Belgische nationaliteit heeft. Bovendien bezoekt verzoeker zijn kind thans via de neutrale bezoekerimte, en betaalt hij alimentatie voor het kind. Verzoeker is perfect in staat om voor zijn kind te zorgen. Als bijlage legt verzoeker een vonnis neer van de familierechtbank te Antwerpen, waaruit een en ander blijkt.

Verzoeker heeft o.b.v. art. 8 EVRM het recht om samen te leven met zijn kinder. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gaat uiteraard boven een ministerieel besluit. Wanneer men de enerzijds het recht o.b.v. artikel 8 EVRM van verzoeker (én zijn gezin!) afweegt tegenover het ministerieel terugwijzingsbesluit, dan komt men ontegensprekelijk tot de conclusie dat artikel 8 EVRM in de eerste plaats gerespecteerd dient te worden.

De bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd door het feit dat er een verbod van 10 jaar is om het rijk te betreden, hetgeen de facto een inreisverbod inhoudt. Evenwel wordt een inreisverbod uiteraard opgeheven door een vraag tot vestiging op basis van eigen kinderen. In casu zou er dus ontegensprekelijk een positieve beslissing dienen te worden genomen, gelet op het feit dat verzoeker zijn aanvraag indient om zich te vestigen bij zijn kinder.

Tevens gaat de staatssecretaris door het nemen van het besluit in casu in tegen de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat inhoudt dat een derdelander die een gezinshereniging aanvraagt met zijn Belgisch familielid, dat deze aanvraag moet gezien worden als impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Een aparte aanvraag tot opheffing is dan niet nodig. Als er niet voldaan zou zijn aan de gezinshereningsvoorwaarden, dan blijft het inreisverbod (in casu: ministerieel terugwijzingsbesluit) behouden, en dient verzoeker het land te verlaten.

Verzoeker voldoet evenwel aan de gezinshereningsvoorwaarden. De staatssecretaris heeft geenszins geantwoord op de impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. Immers door de aanvraag te stellen in functie van een Belgisch kind, diende de staatssecretaris volgens de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken ook te antwoorden op de impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. De staatssecretaris heeft enkel over het inreisverbod gemotiveerd, doch heeft niets gezegd over de opheffing van het inreisverbod!

Hiermee schendt de staatssecretaris de eigen praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken. Meer nog, de staatssecretaris stelt dat geen enkele vraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit werd gevraagd.

Het is evenwel precies door het stellen van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belgisch kind, dat maakt dat verzoeker weldegelijk (minstens een impliciete) aanvraag gedaan heeft tot opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit. De staatssecretaris heeft hierop niets gemotiveerd! Ten minste artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden dan ook manifest geschonden!

Er is ondertussen nieuwe rechtspraak over de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot verblijfsaanvragen na een inreisverbod. Verschillende arresten van de RvV vernietigen beslissingen waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de hierboven toegelichte praktijk niet toepaste.

Het is duidelijk dat de staatssecretaris door deze beslissing de hiërarchie der rechtsnormen miskent, waardoor hij kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig tot haar bestreden beslissing is gekomen. Tevens is de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing manifest ingegaan tegen de eigen praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken!

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 7 en 62 Vw. Schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De bestreden beslissing is niet genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan in welke mate deze bepaling dan wel werd geschonden, zodat dit middelonderdeel niet kan worden aangenomen.

2.3. Verzoeker maakt het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing, zijnde een bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde, die inhoudt dat hij voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden. (zie RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). Een ministerieel besluit tot terugwijzing is een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt. (RvS 9 maart 2012, nr. 218.401)

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de verbodsmaatregel gedurende 10 jaar geldt, dit wil zeggen vanaf de datum van het besluit, tenzij dat besluit wordt opgeschort of ingetrokken en dit los van de uitvoering van de verbodsmaatregel (cf. RvS 27 februari 2013, nr. 222.654).

Verzoeker betwist niet dat hij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit van terugwijzing van 31 januari 2012, hem betekend op 6 februari 2012, en al evenmin dat dat ministerieel besluit definitief is.

In artikel 1 van het voormeld ministerieel besluit wordt gesteld:

“de zich noemende [...] alias [...] alias [...] alias [...] alias [...] alias [...] wordt teruggewezen. Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.”

Uit het voorgaande volgt dus dat het ministerieel besluit geldt vanaf de datum van het besluit en dat vanaf die datum de adressaat - voor de in het ministerieel besluit vermelde termijn van tien jaar - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk werd verboden.

Op het ogenblik dat verzoeker de onderhavige vordering indiende viel hij dus onder de gelding van een definitief geldend ministerieel besluit tot terugwijzing. Uit niets blijkt dat verzoeker de voormelde bijzondere machtiging zou gekregen hebben of een aanvraag tot intrekking of opheffing van het besluit tot terugwijzing heeft ingediend, laat staan dat een beslissing over dergelijke aanvraag zou zijn genomen.

De Raad wijst ook op het gestelde in artikel 46bis van de Vreemdelingenwet, dat via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing is op familieleden van Belgen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.”

Hieruit blijkt dat zelfs familieleden van burgers van de Unie en desgevallend familieleden van Belgen ook eerst de schorsing of opheffing dienen te bekomen van het ministerieel besluit tot terugwijzing voordat zij hun verblijfsrechten kunnen laten gelden als familielid van een burger van de Unie c.q. van een Belg en dat ze gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht of toegang hebben tot verblijf in het Rijk.

De wetgever heeft in de artikelen 26 en 46*bis* van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat het ministerieel terugwijzingsbesluit moet worden opgeheven of opgeschort opdat de gevolgen van de verbodsmaatregel worden stopgezet. Een vraag tot opschorting of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit kan niet impliciet zijn maar moet uitdrukkelijk zijn, zoals in artikel 46*bis* van de vreemdelingenwet wordt gesteld. Daarenboven blijkt uit artikel 46*bis* van de vreemdelingenwet zeer duidelijk dat vreemdelingen gedurende de aanvraag tot opheffing of schorsing geen recht van toegang of verblijf in het Rijk hebben. Zolang het ministerieel besluit niet is opgeheven of opgeschort, kan het bestuur dus geen verblijf of vestiging toekennen. (RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Uit het voorgaande blijkt dus dat zolang het ministerieel besluit tot terugwijzing niet is opgeheven of opgeschort, het bestuur dus geen verblijf of vestiging kan toekennen. Dit is overigens niet in strijd met artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat, juncto artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat het verblijf aan familieleden van Belgen slechts mag worden geweigerd om redenen van openbare orde en binnen bepaalde perken daar het ministerieel besluit tot terugwijzing zelf een in de Vreemdelingenwet voorziene maatregel van openbare orde is die er dan ook niet mee in strijd is. (RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). In de rechtspraak van de Raad van State wordt bevestigd dat een ministerieel terugwijzingsbesluit het indienen van een aanvraag om gezinshereniging in de weg staat (RvS 4 december 2012, nr. 221.633; RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 22 januari 2015, nr. 229.960).

In die zin moet de ietwat ongelukkige verwijzing naar de artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en naar het inreisverbod (ex artikel 74/11) als overtollig worden aangemerkt, en kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn argumentatie en zijn verwijzing naar de rechtspraak aangaande de praktijken van de verwerende partij inzake de aanvragen gezinshereniging van een aanvrager die valt onder een inreisverbod, nu deze betrekking heeft op een situatie die niet kan worden gelijkgesteld met de zijne, gezien het feit dat hij valt onder een ministerieel besluit tot terugwijzing met een duur van tien jaar op grond van de vaststelling dat er een reëel, ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde, en niet een "gewoon" inreisverbod. De verwerende partij hoefde in casu dan ook niet te motiveren over de "opheffing van een inreisverbod", zoals verzoeker meent te kunnen laten gelden. Een schending van de formele motiveringsplicht uit hoofde van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dan wel uit hoofde van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, moet vooreerst worden herhaald dat het argument van verzoeker dat een inreisverbod "uiteraard" wordt opgeheven door een vraag tot vestiging op basis van eigen kinderen, om hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, niet opgaat.

Daarnaast herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt

aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad stelt vast dat de schade aan verzoekers gezinsleven volledig is te wijten aan zijn eigen houding. Nadat verzoeker –gekend onder verschillende aliassen- in het bezit was gesteld van een ministerieel besluit tot terugwijzing met een tienjarig binnenkomstverbod op grond van verschillende veroordelingen, werd zijn dochter geboren. Verzoeker diende geen beroep in tegen het ministerieel besluit tot terugwijzing, en heeft het volledig naast zich neergelegd om dan, deze keer onder zijn echte identiteit op 16 april 2013, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd, doch op 3 februari 2014, toen verzoeker, in het bezit van zijn paspoort en F-kaart, aankwam op de luchthaven te Zaventem met een vlucht uit Marokko, werd door de met de grenscontrole belaste autoriteiten vastgesteld dat verzoeker onder een andere identiteit het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot terugwijzing, waarna een beslissing tot terugdrijving werd genomen op 3 februari 2014. Toch heeft verzoeker zich nadien terug op Belgisch grondgebied begeven, daarmee al deze voorgaande bestuurlijke beslissingen negerend. De aangevoerde schade aan het gezinsleven blijkt overigens hoofdzakelijk, doch niet uitsluitend het gevolg te zijn van verzoekers doelbewuste weigering om het geldende terugwijzingsbesluit na te leven en de identiteitsfraude die hij had gepleegd. Dat kind woont sinds haar geboorte bij haar moeder en een andere man. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 23 december 2015, dat hij zelf heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, blijkt dat verzoeker sinds de geboorte van het kind haar slechts zeer kort heeft gezien –weliswaar wellicht mede omwille van de terugdrijving waarvan sprake-, maar ook dat pas op het ogenblik dat het kind drie jaar is, een omgangsrecht wordt gevorderd, dat de leefomstandigheden van verzoeker sedert zijn terugkeer naar België precair zijn en dat aan de moeder het exclusieve ouderlijke gezag wordt toevertrouwd. Verder werd vastgesteld dat verzoekers aanwezigheid in België niet absoluut noodzakelijk is om een band te hebben met zijn dochter maar dat zolang hij in België is een omgangsrecht kan worden toegekend, in een neutrale bezoekeruimte. Ook werd hem opgelegd om alimentatie te betalen. Zoals gesteld dateert dit vonnis van december 2015 en blijkt uit geen enkel stuk bij het verzoekschrift, dat werd ingediend in augustus 2016, of de gemaakte afspraken werden nagekomen, hetgeen des te meer van belang is nu in datzelfde vonnis wordt geoordeeld dat “er mogelijk redenen zijn om aan de beweegredenen van zijn wens te twijfelen” en dat de vraag of verzoeker “niet eerder een recht op verblijf wenst te creëren in plaats van een toffe relatie met zijn dochter, is niet beantwoord”, dat “hij zal dienen aan te tonen dat hij werkelijk bekommerd is voor zijn kind, hetgeen hij kan doen door een onderhoudsbijdrage te betalen en de kosten voor de te bevelen maatregelen te betalen en alle bezoekenmomenten na te leven”.

Gelet op het feit dat het door verzoeker erkende kind werd geboren in een periode dat hij en de moeder wisten dat, gezien het geldende terugwijzingsbesluit, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, en gelet op wat hierboven werd vastgesteld, kan verzoekers situatie niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot

het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

Tenslotte wordt benadrukt dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een aanvraag tot opheffing of opschorting van het ministerieel terugwijzingsbesluit kan indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden. Vervolgens kan hij een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Verzoeker dient zijn argumenten ter ondersteuning van zijn grief inzake artikel 8 van het EVRM in dat kader kenbaar te maken. Hij heeft dus in het land van herkomst alsnog de mogelijkheid om op regelmatige wijze deze elementen te laten gelden zoals voorzien in artikel 46*bis* van de Vreemdelingenwet. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.4. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS